

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **S. A.**, nar. X,
st. přísl. X
t. č. X
zastoupen JUDr. Ondřejem Bultasem,
advokátem se sídlem Sokolovská 81/55, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 5. 2021, č. j. OAM-258/ZA-ZA12-D02-PS-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2021, č. j. OAM-258/ZA-ZA12-D02-PS-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10 a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i)

zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ či „Dublin III“) je Spolková republika Německo.

II. Žaloba

2. Žalobce měl v podané žalobě předně za to, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3 správního řádu, čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 a 12 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 9 Listiny základních práv Evropské unie.
3. Žalobce dále uvedl, že do ČR přicestoval na konci roku 2019, přičemž důvodem bylo ukončení platnosti pobytu v Německu a rovněž skutečnost, že na území ČR měl přítelkyni (nyní již snoubenku) X, nar. X, státní příslušnost X, s kterou si přál být. Jejich vztah je velmi blízký, přičemž i žalobce od svého vstupu do ČR až do umístění do přijímacího střediska Zastávky u Brna žil ve společné domácnosti se svou přítelkyní v domě jejich rodičů v Hradci Králové. Svou přítelkyni pak požádal dne 24. 12. 2020 o ruku. Od konce roku 2020 pak začal podnikat potřebné kroky vedoucí k uzavření sňatku, tj. i předložení potvrzení Policie České republiky (dále jen „PČR“) o oprávněnosti pobytu na území ČR. V jeho získání mu však bránilo uložené správní vyhoštění. Žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobu a po jejím zamítnutí i kasační stížnost. Nejvyšší správní soud však jeho kasační stížnost svým rozsudkem ze dne 15. 4. 2021, č. j. 7 Azs 7/2021-32 zamítnul. Žalobce následně požádal o mezinárodní ochranu na území ČR. V rámci pohovoru k podané žádosti žalobce vyličil historii vztahu s jeho snoubenkou, včetně toho, že se do Německa nechce vrátit a zdůraznil přání žít s ní na území ČR. Žalobce pak nesouhlasí s tvrzení žalovaného, že měl dostatek času si svůj vztah se snoubenkou legalizovat. V uzavření manželství jim totiž bránila absence potvrzení o oprávněnosti pobytu a žalobce naopak provedl veškeré potřebné kroky, které měl v danou chvíli k dispozici. Žalobce rovněž odmítá tvrzení žalovaného, že žádost o mezinárodní ochranu zneužívá jen jako možnost se na území ČR oženit a zůstat tady. K tomu uvedl, že jeho ústavním právem je vést rodinný život, uzavřít manželství a založit rodinu.
4. Žalobce si je vědom toho, že v jeho případě není naplněno žádné z kritérií v čl. 8 až 15 Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je ale přesvědčen, že žalovaný nezvážil všechny důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobce nemá na území ČR přímé příbuzné, ale má blízké sociální vazby ve smyslu nukleární rodiny se svou snoubenkou, s kterou žije v trvalém vztahu a do budoucna s ní plánuje vést rodinný život jako s jeho manželkou. Dle jeho názoru je tedy důvodná aplikace čl. 17 Dublinského nařízení.
5. Žalobce k žalobě doložil čestné prohlášení rodičů jeho snoubenky, že má kde bydlet a také čestné prohlášení jeho snoubenky, týkající se hodnocení jejich vztahu, včetně jejich rozhodnutí v budoucnu uzavřít manželství.

III. Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný především uvedl, že žalobce podal dne 4. 2. 2016 žádost o mezinárodní ochranu v Polsku a dne 6. 9. 2016 ve Spolkové republice Německo, kde mu byla jeho žádost odvolacími orgány zamítnuta. Následně přicestoval do ČR, kde pobývá od prosince roku 2019 neoprávněně. Dne 19. 4. 2021 pak podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem podání žádosti byla skutečnost, že na území ČR má přítelkyni a chtějí uzavřít manželství. Spolková republika vydala žalobci rozhodnutí o správním vyhoštění ze států Schengenského prostoru s platností ode dne 10. 1. 2020 do dne 10. 1. 2023. V ČR bylo zahájeno správní vyhoštění žalobce dne 25. 3. 2021 po jeho zadržení policejními orgány při kontrole k pobytu. Žalobce pak neoprávněně překračuje hranice členských států. Z jeho výpovědi je přitom zřejmé, že si plánuje legalizovat svůj pobyt na území ČR prostřednictvím sňatku s občankou ČR a využívá k tomu institut žádosti o mezinárodní ochranu. Žadatelé o mezinárodní ochranu mají totiž při uzavření sňatku na území ČR nesporné výhody na rozdíl od cizinců podle zákona o pobytu cizinců. Spolková republika Německo pak dne 3. 5. 2021 oznámila žalovanému, že uznává svou příslušnost. Žalobce pak nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému ve Spolkové republice Německo a správní orgán tak nenašel žádné důvody k nenavrácení žalobce či aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Na území ČR pak žalobce nemá takové rodinné vazby, které by odůvodňovaly humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Na území ČR nemá žádné přímé příbuzné ani blízké sociální vazby ve smyslu nukleární rodiny.

IV. Jednání před soudem

7. Právní zástupce žalobce se nařízeného jednání nezúčastnil a požádal o odročení jednání s tím, že byl již realizován transfer žalobce do Spolkové republiky Německo, kde pobývá v azylovém centru a není mu umožněno na soudní jednání do ČR vycestovat. Svoji žádost však právní zástupce žalobce nepodložil žádným důkazem.
8. Zástupce žalovaného při jednání především odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
9. Soud při jednání zamítnul návrh žalobce na provedení dokazování Čestným prohlášením rodičů snoubenky žalobce a Čestným prohlášením snoubenky žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud k věci uvádí, že žalobce ani jeho právní zástupce se nařízeného jednání nezúčastnili. Právní zástupce žalobce sice požádal o odročení jednání, avšak soud jeho žádosti nevyhověl. Žalobce byl v době nařízeného jednání již mimo Českou republiku, byl předán do Spolkové republiky Německo. Soud proto již nemohl nařídít jednání, u něhož by se žalobce mohl zúčastnit jednání. Žalobce byl zastoupen právním zástupce, a proto je soud v tomto specifickém případě názoru, že jeho nepřítomnost u jednání nemohla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Soud k věci nadto uvádí, že pokud by legislativní moc EU předávání cizinců za účelem účasti na soudním řízení ohledně přezkumu rozhodnutí dle nařízení Dublin III předpokládala, jistě by též v tomto nařízení upravila postup, jak je v takových případech třeba postupovat (k tomu

srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č.j. 10 Azs 143/2017-52).

11. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
12. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
13. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení *členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.*
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že Spolková republika Německo podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení akceptovala žádost ČR o přijetí žalobce zpět.
15. Žalobce především namítal, že nebyla dostatečně zvážena možnost aplikace čl. 17 Dublinského nařízení.
16. Dle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu. Dle odstavce 2 téhož ustanovení členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu*

členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

17. Předně soud k věci uvádí, že cílem Dublinského nařízení je zajistit, aby byl za posuzování podané žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, a to z důvodu, aby nedocházelo k zahlcení systému žádostmi jednoho žadatele v různých členských státech Evropské unie. Z těchto důvodů je účelem Dublinského nařízení určit co nejrychleji stát příslušný k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dublinské nařízení tak směřuje ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, dostupný na www.nssoud.cz. Mezi stranami není přitom sporné, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Německo, jehož povinnost přijmout zpět žalobce plyne z čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Soud v této souvislosti odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, jež státům dává možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, tedy dle kritérií kapitoly III, nikoliv dle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení (‘zbytkové’ kritérium).“ (Podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 – 34, ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 15/2015 – 50). V posuzovaném případě je zřejmé, že příslušnost Spolkové republiky Německo nebyla určena podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení, a tudíž nelze ani čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení aplikovat. Soud dále k věci uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44, „nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: ‚Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.‘ V tomto kontextu je třeba připomenout, že stěžovatel již při pohovoru ve správním řízení uváděl, že má v ČR přítelkyni. I v daném případě tedy vyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. (pozn. v tomto případě se jednalo o případ příslušnosti dle ‚zbytkového kritéria‘ podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, v němž se čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III neaplikuje). V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, povinnost nepoužít uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.“ Žalovaný se ve svém rozhodnutí uvádí, z jakého důvodu nelze použít čl.

17 odst. 1 Dublinského nařízení (str. 5, odst. 2 rozhodnutí žalovaného). Soud zdůrazňuje, že jeho aplikace už z povahy věci nepřichází v úvahu. Soud nadto k věci uvádí, že k povaze partnerského vztahu žalobce se vyjádřily Krajský soud i Nejvyšší správní soud v rámci přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2021 shrnul: „Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu o účelovosti tvrzení stěžovatele o jeho dlouhodobém partnerském vztahu se slečnou M. Z. K., nar. dne X. Jak vyplývá ze soudního spisu (viz čestné prohlášení ze dne 18. 3. 2021 založené na č. l. 26), uvedená osoba je dcerou paní Z. K., která byla usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 4. 9. 2020, č. j. KRPH-72895-18/ČJ-2020-050022, ustanovena tlumočnickem jazyka tureckého k provádění tlumočnických úkonů spojených s řízením ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Z poučení a slibu tlumočnicka, které jsou založeny ve správním spise, přitom jednoznačně vyplývá, že tlumočnice byla poučena o tom, že podle § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, tlumočnick nesmí provést tlumočnický úkon, jestliže lze mít pro jeho poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům pochybnost o jeho nepodjatosti. Podle slibu tlumočnice se tato zavázala neprodleně oznámit skutečnosti, pro které by byla vyloučena (§ 11 odst. 2 citovaného zákona). Uvedená tlumočnice, která je matkou stěžovatelovy údajné dlouhodobé přítelkyně, přitom prováděla tlumočnické úkony v průběhu celého řízení před správním orgánem I. stupně, aniž by jakkoliv zpochybnila svou nepodjatost. V odvolání ze dne 9. 9. 2020 stěžovatel poprvé tvrdí, že má v České republice přítelkyni, se kterou se zná již dlouho. Dne 25. 9. 2020 je pak správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc ze dne 16. 9. 2020, kterou dcera tlumočnice slečna X udělila advokátce Mgr. M. Š., přičemž v oznámení o převzetí zastoupení je tato výslovně označena za družku stěžovatele. Uvedené skutečnosti podle názoru zdejšího soudu podstatným způsobem zpochybňují věrohodnost stěžovatelových tvrzení o existenci dlouhodobého partnerského vztahu s výše uvedenou družkou.“ Za stěžejní však soud považuje skutečnost, že aplikace čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení není v posuzovaném případě možná. Soud proto ani neprováděl dokazování Čestným prohlášením snoubenky žalobce či rodičů jeho snoubenky.

18. Jak již Nejvyšší správní soud několikrát zopakoval, „cílem dublinského systému jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím dublinský systém směřuje k omezení až vyloučení jevu zvaného *forum shopping*, resp. *asylum shopping* (srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. a další, C-411/10, a M. E. a další, C-493/10, odst. 79). Dublinský systém proto naopak předpokládá, že žadatel podal alespoň jednu žádost, kterou je členský stát povinen přezkoumat, přezkoumává ji, nebo o ní již rozhodl (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 5. 2012 ve věci *Kastrati*, C-620/10, odst. 45). Postup, kterého se stěžovatel domáhá (tj. posouzení jeho žádosti v České republice, nikoli v Rakouské republice, která je podle čl. 3 odst. 2 věty první nařízení Dublin III příslušná), by proto ve své podstatě obcházel pravidla

a smysl nařízení Dublin III.“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 145/2017 – 32).

19. Soud pro úplnost dále k věci uvádí, že žalobce ani nenamítal existenci existence systematických (přesněji řečeno systémových, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, č. 3560/2017 Sb. NSS) nedostatků v zemi, kam má být předán žadatel o udělení mezinárodní ochrany za účelem posouzení jeho žádosti, čili otázkou posouzení aplikace čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Soud k věci uvádí, že k této problematice již existuje četná a nerozporná judikatura (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 38). Poukázat lze rovněž na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 – 28, dle něž *„v případě každého členského státu, který má být dle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, je nutné uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků a povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti, přičemž pokud taková úvaha není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, avšak tento závěr nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré v úvahu přicházející členské státy, která mohou být dle čl. 3 nařízení Dublin III příslušné k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu (...) Z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že Česká republika nesmí cizince do země se systémovými nedostatky předat. V případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu tohoto článku, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala například v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí Evropské unie však nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil žalovaný v projednávané věci. V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. Například v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech zn. C-411/10 a C-493/10, je konstatováno, že [z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“*
20. Soud k věci uvádí, že z obecně známých informací nelze dovozovat, že by Spolková republika Německo nebyla schopna zajistit adekvátní podmínky žadatelům o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo namístě aktivovat článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Ani žalobce k žalobě žádné takové informace nedoložil a ani netvrdil. Žalovaný se těmito skutečnostmi v rozhodnutí zabýval, přičemž vyšel i z aktuální Informace OAMP ze dne 17. 2. 2021 (Azylový systém).
21. S ohledem na výše uvedené neshledal soud žádnou žalobní námitku důvodnou a žalobu proto zamítnul.

VI. Náklady řízení

22. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2021

v.r.

JUDr. Petr Polách,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.